

Parlament de la representant de les famílies

Manifest pels docents de Bunyola, sempre tendreu la nostra confiança, febrer de l'any 2014

Avui, les famílies ens trobam aquí, en aquest entorn entranyable, per donar un missatge; un missatge de coratge, de força i d'unitat. Hem pujat fins a l'escola, la nostra escola, l'escola de Bunyola, l'escola dels pins, perquè tenim coses a dir i volem fer visible la nostra veu.

Aquestes parets es van començar a alçar el 1925, han viscut diferents moments històrics: la dictadura de Primo de Rivera, la República, una altra dictadura, la transició i la consolidació de la democràcia fins arribar a dia d'avui. Aquestes aules han vist passar i créixer durant dècades els qui conformam el poble. El sistema educatiu ha anat evolucionant al llarg de tots aquests anys, i al llarg del temps també ha canviat el seu entorn. Molts dels que som aquí encara li deim l'escola dels pins, perquè recordam els arbres llargs i majestuosos que l'envoltaven. Un mal vent se'ls en va dur, i l'aspecte de l'arribada a l'escola va canviar. Igual que canvien totes les coses al llarg del temps. Avui, hem posat una pedra en aquest paratge i hem contribuït a un nou canvi que no volem que sigui només físic.

Cada dematí els nins de Bunyola pugen a l'escola amb il·lusió, a trobar els amics, a aprendre, a créixer com a persones. Potser els nins encara no en són ben conscients, però els pares sabem que aquí es formaran, sofriran a estones per créixer, s'esforçaran i aprendran models de convivència. Ha estat així durant anys, durant dècades, i això no canviarà. Els pares això ho sabem del cert.

Sabem que això és així, perquè cada dia quan pugen troben els mestres que els esperen, i els mestres són persones, que tenen sentiments, que tenen valors, que tenen creences, i que transmetran el millor de cada un d'ells. Són les persones amb qui comparteixen les alegries i els patiments de tornar grans, són les persones, juntament amb les famílies, que els acompanyen de la mà al llarg de la infantesa. Són les persones que els deixaran molts records de per vida, les que estan, en definitiva, cada matí amb els nins. I noltros hi confiam. Mestres, vos volem dir que confiam amb voltros, que estam molt contents de la vostra feina, que deixam els nins a les vostres mans amb tota confiança.

Vivim moments difícils per l'educació. Sabem i comprenem que els projectes que volíeu dur endavant, que ens havíeu proposat, i que les famílies havíem aprovat, reben una forta sacsejada, tan forta, que no heu tengut opció. Sabem que l'equip directiu ha de representar l'administració, i que ara, el que creis no va de la mà amb el que vos imposen, i sabem que vos ho imposen. És impossible dur a terme ordres sense sentit comú, especialment per part de persones que volen transmetre la cultura, l'art i la ciència amb sentit comú. Volem dir-vos que els pares tampoc volem el que ens imposen i vos agraïm aquest gest de dignitat, aquest gest que vos ha duit a la dimissió com a darrer recurs per dir que no podeu fer feina amb imposicions de coses amb les que no creis. És per això que les famílies estam amb vosaltres. No ens agrada la burocràcia, la imposició ni els interessos partidistes. Ens agrada l'educació. I nosaltres, els mestres i les famílies som l'EDUCACIÓ.

Entenem la vostra dimissió com un gest de dignitat en majúscules. Un gest que, una vegada més, ensenya els vostres valors als nins. Ensenya que les persones han de lluitar pel que creuen, dins un sistema democràtic, i per tant pacífic, i que per coherència i dignitat, a vegades han de prendre decisions doloroses.

Gràcies mestres, gràcies equip directiu, Carol, Magdalena i Francina per lluitar pel que creis, per ser coherents, per ensenyar als nostres fills una lliçó de vida, una lliçó que no està als llibres, i que només persones amb la vostra fermesa i convicció poden ensenyar, gràcies per aquesta lliçó de DIGNITAT.

La situació actual no durarà sempre. Els qui han volgut imposar amb arrogància i sense diàleg ni preparació el seu criteri cec, passaran. Se n'aniran. Arribarà un dia que ja no hi pensarem. Que ningú els recordarà. En canvi, des de qualsevol racó del poble, a qualsevol hora, mirarem cap a dalt i veurem l'escola. Tranquil·la, alegre, feïnera. I sabrem que els nostres fills hi són. I que hi estan segurs. I tant! Són on han de ser, amb els seus mestres!

MOLTES GRÀCIES!